

Arrest

**nr. 100 242 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 12 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker, P.K.:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkene sinds 21.09.2008 in België zou verblijven; de integratie van betrokkene zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld zou hebben; hij namelijk vanaf zijn aankomst in onze Belgische samenleving waarin hij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en hierbij niet onopgemerkt zou gebleven zijn; deze integratie van betrokkene zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; hij zich vooreerst maar al te goed bewust zou zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat hij minstens één der landstalen zo snel mogelijk diende aan te leren en hij lessen Frans gevolgd zou hebben en zou volgen; deze inspanningen zouden aantonen dat hij zich op doorgedreven wijze zou hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; hij over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis zou beschikken om aan onze economie zijn steentje bij te dragen; gelet op de inspanningen die reeds zouden zijn geleverd door betrokkene, zowel op linguïstisch, sociaal als op economisch gebied, er niet zou kunnen aan getwijfeld worden dat betrokkene zou kunnen en willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud en in dat van zijn gezin; hij zou wensen in te stappen in het legale arbeidscircuit; op sociaal vlak hij zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en hij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit en grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkene als een aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen; juist door zijn intense omgang met Belgen en zijn uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, zijn vrienden en kennissen hem dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; hij bij de Belgische bevolking zou overkomen als een zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk zou nalaten en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zenden en gewoonten en hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; er namelijk aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat hij sociale banden met België zou hebben; het betrokkene aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken en hij gedurende zijn verblijf alhier vanzelfsprekend het centrum van zijn belangen zou hebben opgebouwd en betrokkene ter staving schoolattesten van zijn echtgenote, Mevr. H.G. {..}, een huurcontract dd. 27.08.2010 en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar zijn onvluchtte geboorteland en dat dit voor hem werkelijk een trauma zou betekenen. Bij zijn inschrijving voor asiel verklaarde betrokkene zelf dat hij in september 2008 Kosovo verliet. Hij

verbleef dus ruim 25 jaar in Kosovo. Zijn verblijf, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 23.09.2008, werd afgesloten op 25.01.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar en vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terug keren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering zou kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene voor al die tijd dat hij al in ons land verbleven heeft, op geen enkele wijze in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. {..}

Ten aanzien van tweede verzoekster, H.G.:

"H.G. {..}

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

P.R. {..}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, op basis van de door haar verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De door betrokkene voorgelegde stukken, met name de geboorteakte van haar zoon en een attest van woonst, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument daar deze

documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaken. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld. {...}

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

(...)

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72."

Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat op 10 december 2012 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij.

Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De Raad stelt vast dat verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde verzoeker niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt hij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde verzoeker optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de "artikelen 9bis en volgende" en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een klaarblijkelijke beoordelingsfout en een onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden "zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelk de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Verzoekers betogen als volgt:

"Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19/10/2012 tegen mijn verzoekers twee beslissingen van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 05:11/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekers beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissingen inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissingen absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

2. Overwegende dat de tegenpartij baseert zijn beslissing tegen Mevrouw H. {...} alleen op het feit dat haar aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal paspoort, of een kopie van de nationale identiteitskaart of een geldig motivatie die vrijstelling van deze eis kan op basis van artikel 9bis, §1 van de Wet van 15.12.1980, zoals ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15.09.2006;

Dat de identiteit van de verzoekster is nog nooit aangevochten door Buitenlandse Zaken;

Dat de enige ratio legis van wettelijke eisen met betrekking tot de productie van een identiteitsbewijs is om zekerheid te verkrijgen omtrent de juiste identiteit van de verzoekster;

Dat hier die zekerheid bestaat;

Dat het is dus onjuist dat de tegenpartij slechts een deel van de bestreden beschikking dat de verzoekster niet in bijlage bij haar verzoekschrift een van de identiteitsdocumenten in te dienen;

Dat de tegenpartij had op het verzoek van de verzoekster nadere overweging te nemen;

Dat de tegenpartij niet heeft voldaan aan zijn verplichting tot motivering;

3. Overwegende dat mijn verzoekers het recht heeft om in casu artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens in te roepen;

Dat er dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het bovenvermelde Verdrag de familiale instelling als zodanig niet beschermt, maar wel het recht van de persoon om zijn familieleven te leiden en familiale relaties te onderhouden in de naleving van de fundamentele waarden die het wezen van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (X., La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, 1994, bl. 92);

Dat de openbare overheden moeten zich dus passief onthouden van het schaden van de vrijheid erkend aan de personen om hun familiale leven te leiden, maar die overheden moeten ook soms actief handelen om de mogelijkheid voor de personen om hun familiale leven te leiden effectief te maken (X., La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des Droits de l'Homme, op.cit., bl. 97-98; en J. VANDELANOTTE, Y.HAECK, Handboek EVRM, 2004, Intersentia, bl. 140);

Dat het is inderdaad duidelijk dat het bovenvermelde Verdrag het recht om relaties met iemand anders te onderhouden in het emotionele gebied om zijn eigen personaliteit te ontwikkelen in de naleving van het privéleven omvat (J. VELU, Convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., aanvulling, T. VII, Brussel, Bruylant, 1990, bl. 536, nr 652; F.SUDRE, Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Parijs, 1999, bl. 258);

Dat bovendien "is de uitzetting van een vreemdeling van dien aarde om de sociale verbanden te verbreken die hij in het verblijfsland aangeknoopt heeft" (J.VELU, Convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., aanvulling, T. VII, Brussel, Bruylant, 1990, bl. 538, nr 653);

Dat recht tot de bescherming van het familieleven mag worden ingeroepen door alle rechtssubjecten die een feitelijke familie vormen;

Dat het leven van een effectieve familiale toestand is een voldoende voorwaarde om van een familieleven in de zin van artikel 8 van het bovenvermelde Verdrag te kunnen spreken, waarbij die relaties niet verplicht hun bron in het huwelijk kunnen vinden, maar ook in andere feitelijke familiale banden, zoals in casu;

Dat in die zin preciseert het arrest X, Y and Z v. United Kingdom (1997) van het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat het begrip van 'familieleven' zoals voorzien door artikel 8, bovenvermeld, zich niet beperkt tot de families gegrond op het huwelijk, maar ook de feitelijke relaties omvat;

Dat in casu mag verzoeker met zekerheid artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens inroepen;

Dat het is waar dat artikel in de tweede paragraaf vermeldt dat er enkele uitzonderingen bestaat aan de naleving van het lid 1st hiervan, waarbij alle inmengingen van de Staat bijgevolg niet ipso facto het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schenden;

Dat echter, als een inmenging vastgesteld is, moet die geconfronteerd zijn met drie voorwaarden voorzien door die paragraaf 2: de inmenging moet door een wet worden voorzien (wettelijkheidstoets),

die moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij (noodzakelijkheidstoets) en een wettelijk doel nastreven (wettelijkheidstoets);

Dat aldus is een juridisch toegelaten afwijking altijd mogelijk, voor zover er een afweging van de rechten en belangen is, waarbij de rechten inbegrepen in artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens zwaar moeten afwegen omdat ze zeer hoog in de hiërarchie van de normen staan en de nationale bevoegdheden om van de rechten beschermd door het Verdrag af te wijken om die redenen als zeer beperkend moeten worden beschouwd (J. VAN DE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, op. cit., 711-712);

Dat zelfs als er een wettelijke voorziene inmenging is en die aan de doelen vermeld in artikel 8 volstaat, moet die bovendien noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij en niet overschrijden wat strikt noodzakelijk is;

Dat om te zien of een schending in een democratische maatschappij noodzakelijk is, heeft het Europees Hof van de Rechten van de Mens verschillende beginsels vastgelegd om die noodzakelijkheid objectief te onderzoeken (zoals het beginsel van een dringende sociale behoefte, het beginsel van beperkende invulling en het beginsel van evenredigheid);

Dat krachtens het beginsel van evenredigheid zijn er alle redenen om te schatten of er een redelijke verhouding tussen het schaden van het recht enerzijds en het nagestreefde wettelijk doel anderzijds bestaat;

Dat het komt inderdaad aan de overheid neer om aan te tonen dat ze de zorg heeft gehad om een juiste balans te vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker tot de naleving van zijn privaat en familiaal leven;

Dat er werd ook geoordeeld dat een maatregel van verwijdering uit het grondgebied met als gevolg de totale verbreking van verzoeker met zijn echtgenote en zijn twee kinderen, een onevenredige maatregel zou zijn aan het nagestreefde wettelijke doel (zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat in die zin schendt de hierbij bestreden beslissing van onontvankelijkheid artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Dat het is des te meer juist dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens onlangs een nieuw criterium ingediend heeft, het criterium van subsidiariteit, waarbij de overheid alles in het werk moet stellen om de schendingen van de rechten van de burgers te minimaliseren door de oplossingen te vergelijken een daarna door te trachten om zijn doelen te bereiken door het goedkoopste middel ten opzichte van de rechten van de mens (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest dd. 2 oktober 2001; PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest dd. 28 januari 2003);

Dat bijgevolg, in overeenstemming met het beginsel van subsidiariteit, moet de overheid nakijken of er geen alternatief bestaat om een schending van het recht tot de naleving van het familiale leven te vermijden;

Dat in casu is dat alternatief duidelijk omdat het voldoende is om verzoeker toe te laten om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging vanaf het grondgebied van België in te dienen;

4. Overwegende dat, an de andere kant, is het ook nodig te vermelden dat verzoeker heel goed op het grondgebied ingeburgerd is;

Dat inderdaad, mijn verzoeker heeft kennis gemaakt van talrijke mensen uit de Belgische sociaal-culturele maatschappij sinds zijn aankomst in België.

Dat het schijnt overduidelijk dat een vertrek uit België de inspanningen die mijn verzoeker sinds zijn aankomst in België gemaakt heeft, zou vernielen en hem definitief van de gemaakte relaties zou afsnijden;

Dat hoewel het juist is dat de duur van het verblijf in de Belgische maatschappij niet op zichzelf een buitengewone omstandigheid vormt, die de indiening van een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden rechtvaardigt, gegrond op artikel 9 lid 3 van de wet, is het toch aannemelijk dat de inburgering al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Daardoor, kan een vreemdeling die geen familie, geen kennissen in zijn land van herkomst meer heeft, die geen banden heeft met dit laatste, die in België ondersteund wordt door verenigingen en particulieren, die actief aan het sociale leven deelneemt, dus rechtvaardigen kan dat zijn integratie in België groter is dan zijn integratiegraad in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State heeft af beschouwd dat:

“de uitvoering van de bestreden akte het risico meebrengt hem een ernstig nadeel te veroorzaken, dat moeilijk te herstellen is, dat het ook als gevolg zou hebben de inspanningen die verzoeker gemaakt heeft sinds bijna 8 jaren dat hij in België verblijft te vernietigen” (RvS, 25/05/1998, arrest nr. 73.830; RvS 26.02.1998, arrest nr. 72.112);

Dat in dit geval, is het duidelijk dat verzoeker perfect in ons land ingeburgerd is;

Dat mijn verzoeker rechtvaardigt dus de buitengewone omstandigheden die de indiening van een aanvraag tot verblijfsmachtiging vanaf België rechtvaardigen;”

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.3. Met betrekking tot de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, wordt betoogd dat haar identiteit nooit is aangevochten, dat er zekerheid bestaat omtrent haar identiteit en dat het dus onjuist is om de bestreden beslissing te motiveren door te stellen dat zij geen identiteitsdocument bij haar aanvraag heeft gevoegd.

4.4. De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt "*in dit verband kunnen enkel een internatio-*

naal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

4.5. In casu blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 april 2012 dat tweede verzoekster ten bewijze van haar identiteit slechts een attest van immatriculatie neerlegde alsook een uittreksel uit het register van de geboorteaktes inzake haar kind. Daarnaast legde tweede verzoekster nog een attest van gezinssamenstelling (of woonst) neer.

4.6. De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door tweede verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte stukken, maar heeft geoordeeld dat deze niet als geldige identiteitsbewijzen kunnen worden beschouwd. Wat het attest van immatriculatie betreft, wijst de Raad erop dat dit stuk geenszins als een paspoort of enig ander identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd daar verzoeksters identiteits- en nationaliteitsgegevens louter op grond van haar verklaringen op voornoemd document zijn aangebracht.

De Raad wijst er op dat een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, maar dat deze niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt. Evenmin is het kennelijk onredelijk om het attest van woonst niet te weerhouden daar het geen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart is. De Raad is dan ook de mening toegedaan dat in de motivering van de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat de door verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gevoegde stukken niet kunnen worden aanvaard als geldige identiteitsbewijzen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat tweede verzoekster wat deze documenten betreft, niet voldoet aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste. Tweede verzoekster toont met haar uiteenzetting bovendien niet aan dat de interpretatie door de gemachtigde van de staatssecretaris van het begrip “identiteitsdocument” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overeenstemming zou zijn met de wil van de wetgever.

4.7. De Raad herhaalt dat, waar tweede verzoekster betoogt dat haar identiteit nooit betwist werd, de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf *“[...] niet anders dan onontvankelijk [...] verklaard [kan] worden”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 33-34). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Tweede verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

4.8. Verzoekers beroepen zich voorts op de schending van artikel 8 EVRM.

4.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.10. Verzoekers betogen dat zij van elkaar gescheiden zullen worden en dat eerste verzoeker heel goed ingeburgerd is zodat de verplichting om zich naar het buitenland te begeven om aldaar een aanvraag in te dienen zijn inspanningen teniet zou doen en hem definitief van zijn relaties zou scheiden. Verzoekers hebben geen familie noch kennissen meer in het land van herkomst.

4.11. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom het aangehaalde gezins- en privéleven geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurt. De Raad stelt vast dat, waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen hen van elkaar scheiden, dit argument niet opgaat. Immers blijkt dat het gehele gezin illegaal in België verblijft zodat de Raad geenszins inziet hoe de bestreden beslissingen ingrijpen in het gezinsleven van verzoekers nu zij allemaal het Belgische grondgebied dienen te verlaten.

Daargelaten de vraag of verzoekers gewag kunnen maken van een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM – immers blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied werden toegelaten, dat zij slechts bewijs van het volgen van lessen Frans hebben voorgelegd van oktober en november 2011 en enkele getuigenverklaringen zodat ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de beleving van een effectief privéleven op het Belgische grondgebied, nu verzoekers hiermee niet aannemelijk maken dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290) – dient alleszins gesteld dat voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoekers kunnen bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten.

Aangezien het in casu een verzoek tot eerste toegang betreft is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er in voormeld geval en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd als zou het voor een staat de algemene verplichting inhouden om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het

bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door louter op algemene wijze te poneren dat zij duurzame banden hebben ontwikkeld met België, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet elders kunnen uitbouwen. Het niet onderbouwde betoog dat zij in hun land van herkomst geen familie, kennissen of nog, banden hebben, kan niet overtuigen om deze bevinding in een ander daglicht te plaatsen. Immers wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoeker ruim 25 jaar in Kosovo verbleven heeft zodat zijn integratie en opgebouwde banden alhier geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het buitenland. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

4.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER